

Lecturile *istetilor*

Antologie de texte literare

Clasa a III-a

*În conformitate cu programa școlară
aflată în vigoare*

Editura KOOB

Vestitorii primăverii

de George Coșbuc

Dintr-alte țări, de soare pline,
Pe unde-ați fost și voi străine,
Veniți, dragi păsări, înapoi —
Veniți cu bine!
De frunze și de cântec goi,
Plâng codrii cei lipsiți de voi.

În zarea cea de veci albastră
Nu v-a prins dragostea sihastră
De ceea ce-ați lăsat? Nu v-a fost dor
De țara voastră?
N-ați plâns văzând cum trece-n zbor
Spre miazănoapte nor de nor?

Voi ați cântat cu glas fierbinte
Naturii calde imnuri sfinte,
Ori doine dragi, când v-ați adus
De noi aminte!
Străinilor voi nu le-ați spus
Că doine ca a noastre nu-s?

Și-acum veniți cu drag în țară!
Voi revedeți câmpia iară,
Și cuiburile voastre-n crâng!
E vară, vară!
Aș vrea la suflet să vă strâng,
Să râd de fericit, să plâng!

Cu voi vin florile-n câmpie
Și nopțile cu poezie
Și vânturi line, calde ploi
Și veselie.
Voi toate le luați cu voi
Și iar le-aduceți înapoi!

Vrăjitorul din Oz

(fragmente)

de L. Frank Baum

Capitolul I Cicloul

Dorothy locuia în mijlocul marilor prerii din Kansas, cu unchiul Henry, care era fermier, și cu mătușa Em, care era soția fermierului. Casa lor era una mititică, deoarece cheresteaua trebuincioasă construirii ei fusese adusă cu căruța de la mare depărtare. Patru pereți, o podea și un acoperiș alcătuiau singura încăpere. Înăuntrul ei aveau doar o sobă de gătit ruginită, un dulap pentru vase, o masă, trei sau patru scaune și paturile în care dormeau.

Patul cel mare, al Unchiului Henry și al mătușii Em, era așezat într-un colț, iar al lui Dorothy — unul mic — într-un alt colț. Nu aveau nici pod și nici beci, în afară de o groapă îngustă, săpată în pământ, numită „pivniță pentru ciclon”. Aici ei coborau ca să se adăpostească în cazul în care se isca vreunul dintre acele vârtejuri mari, suficient de puternice pentru a zdrobi în cale orice așezare omenească. Familia ajungea acolo printr-o trapă aflată în mijlocul podelei. Prin trapă coborau pe o scară și astfel ajungeau în acea gaură strâmtă

și întunecată.

Ori de câte ori Dorothy stătea în pragul casei și se uita în jur, în toate părțile vedea numai marea prerie cenușie. Nu se zărea niciun copac și nicio casă care să mai întrerupă acea întindere de câmpie ce părea să atingă marginea cerului. Soarele ardea neconținut pământul arat și îl prefăcea într-o masă cenușie, străbătută de mici crăpături. Nici măcar iarba nu era verde. Soarele îi arsese vârfurile firelor lungi până când acestea căpătaseră aceeași nuanță de gri care se vedea peste tot. Cândva, casa fusese mai colorată, dar soarele îi scorjise vopseaua iar ploile i-o spălaseră. Acum și casa era la fel de ternă ca tot ceea ce o înconjura.

Atunci când mătușa Em venise ca să locuiască acolo, era o soție tânără și frumoasă. Soarele și vântul o schimbaseră și pe ea. Îi luaseră strălucirea din priviri și roșeața din obraji și de pe buze și îi dăruiseră, în schimb, nuanțe terne de gri. Era slabă și prăpădită și nu zâmbea niciodată.

Prima dată când Dorothy, care era orfană, sosise aici, o uimise atât de tare pe mătușa Em cu râsul ei, încât aceasta țipase fără să vrea. Își apăsase mâna pe inimă de câte ori vocea veselă a copilei îi ajunsese la urechi. Încă se mai uita la fetiță cu uimire, întrebându-se cum de putea găsi motive ca să râdă.

Unchiul Henry nu râdea niciodată. Muncea din greu de dimineața până seara și nu știa ce înseamnă bucuria. Tot cenușiu era și el, de la barba lungă și până la cizmele lui mari și butucănoase.

Avea o înfățișare aspră, serioasă, și rareori vorbea.

Toto era cel care o făcea pe Dorothy să râdă și o împiedica, astfel, să devină și ea la fel de gri ca totul din jur. Toto nu era gri. El era un cățeluș negru, cu părul lung și mătăsos. Ochișorii lui negri sclipeau veseli de o parte și de alta a nasului mic și caraghios. Toto se juca de dimineața până seara, iar Dorothy i se alătura. Îl iubea foarte mult.

Astăzi nu se jucau însă. Unchiul Henry ședea în prag și cerceta cu îngrijorare cerul, care era chiar mai mohorât decât de obicei. Dorothy stătea în ușă, ținându-l pe Toto în brațe, și se uita și ea în sus. Mătușa Em spăla vasele.

De departe, dinspre nord, vântul aduse un urlet înăbușit. Unchiul Henry și Dorothy văzură cum iarba înaltă se înclină adânc în fața furtunii ce se apropia. Apoi auziră un șuierat ascuțit dinspre sud. Când își îndreptară privirile și în acea direcție, văzură cum și de acolo iarba este culcată, în valuri, la pământ.

Deodată, unchiul Henry se ridică în picioare.

— Vine un ciclon, Em! îi strigă el soției sale. Mă duc să mă-ngrijesc de vite.

Apoi alergă spre grajdurile unde erau ținute vacile și caii.

Mătușa Em își lăsă treaba și veni la ușă. Dintr-o singură privire aruncată afară, ea își dădu seama de pericolul în care se aflau cu toții.

— Repede, Dorothy! țipă ea. Fugi în pivniță!

Toto sări din brațele lui Dorothy și se ascunse sub pat, iar fata încercă să-l prindă. Îngrozită,

mătușa Em deschise trapa din podea și începu să coboare pe scară în gaura aceea mică și întunecată. În cele din urmă, Dorothy reuși să îl ia pe Toto și se duse după mătușa ei. Dar, când ajunsese pe la jumătatea încăperii, vântul se auzi deodată urlând înfiorător. Atunci casa se cutremură atât de tare încât fata își pierdu echilibrul și se așeză iute pe podea.

Apoi se întâmplă un lucru foarte straniu.

Casa lor se învârti de două sau de trei ori și se ridică, încet, în aer. Dorothy simți mișcarea de parcă ar fi stat într-un balon care se înălța în văzduh.

Vânturile care suflau dinspre nord și dinspre sud se întâlniseră acolo unde se afla casa, făcând din ea chiar centrul ciclonului. În mijlocul unui ciclon, aerul este în general nemișcat. Dar apăsarea puternică a vânturilor, care o învăluiau din toate părțile, ridicară tot mai sus casa, până când o duseră chiar în vârful ciclonului. Rămasă acolo, ea era purtată la kilometri întregi depărtare, la fel de ușor precum un fulg.

Deși se făcuse întuneric, iar vântul urla îngrozitor în jurul ei, Dorothy își dăduse seama că mișcarea era destul de lină. După primele rotiri și o înclinare mai adâncă, se simți clătinată ușor, ca un bebeluș într-un leagăn.

Lui Toto nu-i plăcea ceea ce se întâmpla și era neliniștit. Alerga prin odaie, de colo-colo, lătrând tare. Dar Dorothy stătea nemișcată pe podea și aștepta să vadă ce se va întâmpla în continuare.

La un moment dat, Toto se apropie prea mult

de trapa deschisă și căzu înăuntru. Atunci fetița crezu că l-a pierdut. Dar curând văzu cum una dintre urechile lui apare din gaură, căci presiunea puternică a aerului îl ținea sus și astfel nu putea să cadă. Ea se târî până la gaură, îl prinse pe Toto de ureche și îl trase înapoi în încăpere. Apoi închise trapa, ca să nu se mai întâmple și alte accidente.

Orele treceau, una după alta, iar Dorothy a reușit să își depășească, încet-încet, teama. Dar se simțea tare singură, iar vântul urla atât de îngrozitor în jurul ei încât părea că o va asurzi.

La început, s-a gândit că se va face una cu pământul atunci când casa avea să se prăbușească. Dar cum timpul trecea și nimic grav nu se mai întâmpla, a încetat să își mai facă griji. S-a hotărât să aștepte liniștită și să vadă ce îi va aduce ziua de mâine. În cele din urmă, s-a târât pe podeaua mișcătoare până la patul ei și s-a întins acolo. Toto a urmat-o și s-a pus și el lângă fetiță.

În ciuda clătănăturii și a vântului care continua să urle, Dorothy a închis curând ochii și a adormit profund.

Capitolul II

Întâlnirea cu Munchkinienii

S-a trezit după o izbitură, atât de bruscă și de puternică încât, dacă nu ar fi stat întinsă pe patul ei moale, fetița s-ar fi putut răni. Ciocnirea a făcut-o să își țină pentru o clipă respirația, întrebându-se ce se întâmplase. Toto își pusese nasul mic

și rece pe fața ei și scâncea speriat.

Dorothy se ridică în șezut și simți că locuința nu se mai mișcă. Nici întuneric nu mai era, căci vedea cum soarele strălucitor intră pe fereastră, inundând cămăruța. Sări din pat și alergă la ușa, cu Toto pe urmele ei.

Când o deschise și se uită în jur, fetița scoase un strigăt de uimire la vederea minunatelor priveliști ce i se întindeau în fața ochilor.

Ciclonul așezase casa la pământ, foarte ușor — pentru un ciclon — în mijlocul unui ținut de o frumusețe rară. De jur împrejur se întindeau petice încântătoare de iarbă verde, cu pomi falnici care dădeau fructe mari și gustoase.

Peste tot se înșirau fel de fel de flori gingașe. Păsări cu un penaj strălucitor, nemaivăzut, zburau prin copaci și tufișuri și cântau nespus de frumos. Puțin mai departe curgea un pârâiaș. Sclipind printre malurile verzi, el îi șoptea ademenitor unei fetițe care trăise atât de mult în preriile uscate și cenușii.

În timp ce privea cu nesaț împrejurimile acestea frumoase și neobișnuite, văzu că se apropie de ea un grup format din cei mai ciudați oameni pe care îi întâlnise vreodată. Nu erau la fel de mari precum adulții cu care era obișnuită, dar nici foarte mici. Păreau cam la fel de înalți ca și Dorothy — care era o copilă înaltă pentru anii ei — dar cu mult mai în vârstă decât ea.

Erau trei bărbați și o femeie, toți îmbrăcați cu straie dintre cele mai ciudate. Purtau pălării rotunde, înalte, care se țuguiau la vârf. De borurile

lor aveau prinși mici clopoței care zornăiau armonios atunci când se mișcau.

Pălăriile bărbaților erau albastre, iar a femeii era albă. Aceasta purta o rochie albă care îi atârna, în falduri, de la umeri. Pe țesătură avea presărate steluțe mici care străluceau în soare precum niște diamante.

Bărbații erau îmbrăcați în aceeași nuanță de albastru ca și cea a pălăriilor lor. În picioare purtau cizme frumos lustruite, cu vârf albastru. Dorothy se gândi că bărbații trebuie să fie cam la fel de bătrâni ca unchiul Henry, căci doi dintre ei aveau barbă. Dar femeia cea mică era, fără îndoială, mult mai în vârstă. Fața îi era acoperită de riduri, părul îi era aproape alb și mergea destul de țeapăn.

Când acești oameni se apropiară de casa lui Dorothy, se opriră și începură să șoptească între ei, ca și cum s-ar fi temut să se apropie mai mult. Dar bătrânica veni la fetiță, făcu o plecăciune adâncă și îi grăi cu o voce melodioasă:

— Fii binevenită, cea mai nobilă Vrăjitoare, în țara Munchkinienilor. Îți suntem profund recunoscători că ai ucis-o pe Vrăjitoarea cea rea de la Est și că ne-ai scos poporul din robie.

Dorothy ascultă cu uimire această rostire. Oare ce dorea să spună femeia aceea când o numise vrăjitoare și îi spusese, pe deasupra, că o omorâse pe Vrăjitoarea cea rea de la Est? Dorothy era o fetiță inocentă și inofensivă, care fusese luată de un ciclon și purtată la mulți kilometri depărtare de casă. Ea nu ucisese vreo ființă în toată viața ei.

Dar, în mod evident, femeia se aștepta ca ea să vorbească, așa că Dorothy îi spuse, ezitând:

— Sunteți foarte amabilă, dar aici trebuie să fie o greșeală. Eu nu am ucis pe nimeni.

— Casa ta a făcut-o, în orice caz, răspunse bătrânică râzând, și e același lucru. Uite! continuă ea, arătând spre colțul casei. Acolo se vede cum îi ies picioarele de sub bucata aceea de lemn.

Dorothy se uită într-acolo și scoase un mic țipăt de groază. Într-adevăr, chiar sub colțul grinzii mari, pe care se sprijinea casa, se vedeau două picioare încălțate în pantofi argintii cu vârf ascuțit.

— Vai de mine! Doamne-Dumnezeule! strigă Dorothy, împreunându-și mâinile îngrozită. Casa trebuie să fi căzut peste ea! Ce facem acum?

— Nu e nimic de făcut, spuse femeia pe un ton liniștit.

— Dar cine era? întrebă Dorothy.

— A fost Vrăjitoarea cea rea de la Est, după cum am spus, o lămuri femeia cea scundă. Ani mulți i-a ținut în robie pe toți Munchkinienii. Au fost sclavii ei zi și noapte. Acum sunt toți eliberați și ție îți poartă recunoștință pentru favoarea pe care le-ai făcut-o.

— Cine sunt Munchkinienii? vru să știe Dorothy.

— Sunt cei care locuiesc în acest ținut din Est, unde a domnit Vrăjitoarea cea rea.

— Și dumneata ești o Munchkiniană? o întrebă Dorothy.

— Nu, dar le sunt prietenă, chiar dacă locuiesc în țara Nordului. Când au văzut că Vrăjitoarea din

Est a murit, Munchkinienii mi-au trimis iute un sol și am venit deîndată. Eu sunt Vrăjitoarea din Nord.

— O, vai! strigă Dorothy. Dumneata ești o vrăjitoare adevărată?

— De bună seamă, îi răspunse femeia. Dar sunt o vrăjitoare bună și oamenii țin la mine. Nu sunt însă la fel de puternică precum a fost Vrăjitoarea cea rea care domnea aici. Altfel i-aș fi eliberat chiar eu pe locuitorii acestui ținut.

— Dar eu credeam că toate vrăjitoarele sunt rele, spuse fata, care era puțin înspăimântată la gândul că stă de vorbă cu o vrăjitoare adevărată.

— E o mare greșeală să crezi acest lucru. În toată Țara lui Oz au fost doar patru vrăjitoare iar două dintre ele, cele care locuiesc în Nord și în Sud, sunt vrăjitoare bune. Știu că așa este pentru că și eu sunt una dintre ele și nu mă pot înșela. Cele care locuiau în Est și în Vest într-adevăr au fost rele. Dar acum, că ai ucis-o pe una dintre ele, a mai rămas o singură Vrăjitoare rea în toată Țara lui Oz — anume cea care locuiește în Vest.

— Dar, continuă Dorothy, după ce se gândi puțin, mătușa Em mi-a spus că toate vrăjitoarele au murit cu mulți ani în urmă...

— Cine este mătușa Em? întrebă femeia cea bătrână.

— Este mătușa mea, care locuiește în Kansas — locul de unde am venit.

Vrăjitoarea din Nord păru să se gândească o vreme, cu capul plecat și cu ochii ațintiți în pământ. Apoi ridică privirea și îi spuse:

— Nu știu unde este Kansas, pentru că n-am mai auzit niciodată de acest ținut. Dar spune-mi, este cumva o țară civilizată?

— Da, este, îi răspunse Dorothy.

— Atunci asta explică totul. În țările civilizate, probabil că nu mai există vrăjitoare, vrăjitori sau magicieni. Dar, vezi tu, Țara lui Oz nu a fost niciodată civilizată, căci suntem separați de restul lumii. De aceea, încă mai avem vrăjitoare și vrăjitori printre noi.

— Și Vrăjitorii cine sunt? întrebă Dorothy.

— Oz însuși este Marele Vrăjitor, îi răspunse femeia, coborându-și vocea până se schimbă într-o șoaptă. Este mai puternic decât noi, toți ceilalți, la un loc. Locuiește în Orașul Smaraldelor.

Dorothy tocmai era pe punctul de a pune o nouă întrebare. Dar Munchkinienii, care până atunci așteptaseră în tăcere, scoaseră un strigăt și arătară spre acel colț al casei sub care fusese omorâtă Vrăjitoarea cea Rea.

— Ce s-a întâmplat? întrebă femeia cea bătrână.

Se uită și ea într-acolo și începu să râdă. Picioarele Vrăjitoarei moarte dispăruseră cu totul și în locul lor nu mai rămăsese nimic în afară de pantofii de argint.

— Era atât de bătrână, o lămuri pe fetiță Vrăjitoarea din Nord, încât de la soare s-a uscat numaidecât. Acesta este sfârșitul ei. Dar pantofii de argint sunt ai tăi și îi poți purta.

Se aplecă, ridică pantofii, îi scutură de praf și apoi îi întinse lui Dorothy.

— Vrăjitoarea din Est a fost mândră de aceste încălțări, spuse unul dintre Munchkinieni. Ele au o putere a cărei taină noi nu am reușit să o aflăm.

Dorothy luă pantofii, îi duse în casă și îi așeză pe masă. Apoi ieși din nou la cei patru și le spuse:

— Îmi doresc foarte mult să mă întorc la mătușa și la unchiul meu, pentru că sunt sigură că își vor face griji pentru mine. Mă puteți ajuta să găesc drumul până la ei?

Munchkinienii și Vrăjitoarea se uitară mai întâi unul la altul, apoi la Dorothy, după care clătinară din cap.

— La Est, nu departe de aici, o lămuri pe fetiță unul dintre ei, se întinde un deșert mare și nimeni nu ar putea să îl străbată și să scape cu viață.

— La fel este și în Sud, adăugă un altul, căci am fost acolo și am văzut cu ochii mei. Sudul este tărâmul Quadlingilor.

— Mi s-a spus, intră în vorbă și al treilea bărbat, că la fel este și în Vest. Iar ținutul acela, unde locuiesc oamenii Winkies, este condus de Vrăjitoarea cea rea din Vest, care te-ar face sclava ei dacă ai trece pe acolo.

— Iar Nordul este casa mea, spuse bătrâna, și la marginea lui se află același pustiu întins care înconjoară ținutul lui Oz. Mă tem, draga mea, că va trebui să rămâi aici și mai departe să trăiești alături de noi.

Dorothy izbucni în plâns la auzul vorbelor bătrânei femei, căci se simțea singură printre acești oameni ciudați. Lacrimile ei păreau să-i în-

duioșeze pe inimoșii Munchkinieni, căci își scoaseră numaidecât batistele și începură și ei să plângă.

Cât despre bătrânică, ea își dădu jos pălăria și și-o potrivi pe vârful nasului, în timp ce număra „unu, doi, trei” cu o voce solemnă. Imediat pălăria se preschimbă într-o tăbliță, pe care era scris, cu semne mari și albe, făcute cu cretă:

„Dorothy să se ducă în Orașul Smaraldelor.”

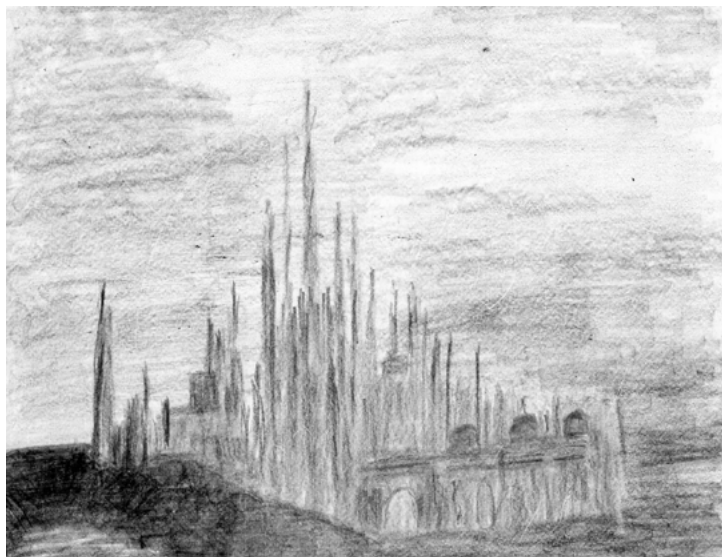
Bătrânică își luă tăblița de pe nas. După ce se uită la cuvintele apărute, o întrebă pe copilă:

— Te cheamă Dorothy, draga mea?

— Da, îi răspunse copila, ridicându-și privirea și ștergându-și lacrimile.

— Atunci trebuie să mergi în Orașul Smaraldelor. Poate că Oz te va ajuta.

— Și unde se află acest Oraș? întrebă Dorothy.

— Chiar în centrul țării. Este condus de Oz, Marele Vrăjitor despre care ți-am vorbit.

— El e un om bun? Întrebă fata, îngrijorată.

— E un vrăjitor bun. Nu pot spune dacă e om sau nu, pentru că nu l-am văzut niciodată.

— Cum aș putea ajunge acolo? se interesă Dorothy.

— Trebuie să mergi pe jos. E o călătorie lungă, pe care ai să o faci printr-o țară uneori plăcută, iar alteori întunecată și cumplită. Totuși, mă voi folosi de toată magia pe care o cunosc pentru a te feri de rău.

— Nu ai vrea să vii și dumneata cu mine? o rugă fata, care începea să o considere pe bătrânică drept singura ei prietenă.

— Nu pot face acest lucru, îi răspunse ea, dar îți voi da sărutarea mea. Nimeni nu va îndrăzni să aducă vreo vătămare unei ființe care poartă sărutul Vrăjitoarei din Nord.

Se apropie de Dorothy și o sărută ușor pe frunte. Acolo unde buzele ei au atins copila, a rămas o urmă strălucitoare, de care Dorothy avea să afle curând.

— Drumul spre Orașul Smaraldelor este pavat cu cărămidă galbenă, adăugă buna Vrăjitoare, așa că nu ai cum să nu îl vezi. Când vei ajunge la Oz, să nu te temi de el. Tu spune-i povestea ta și roagă-l să te ajute. Rămas-bun, draga mea!

Cei trei Munchkinieni se înclinară adânc în fața fetei și îi urară o călătorie plăcută. Apoi se îndepărtară și se făcură nevăzuți printre copaci.

Iar Vrăjitoarea îi făcu lui Dorothy un mic semn

prietenesc din cap, se învârti de trei ori pe călcâiul stâng și dispăru într-o clipă, spre marea uimire a micuțului Toto. Acesta lătră după ea destul de tare, pentru că se temuse chiar și să mârâie cât timp bătrânica stătuse prin preajmă.

Dar Dorothy nu era deloc surprinsă. Știind că este o vrăjitoare, se așteptase ca ea să dispară în acest chip.

Capitolul III

Dorothy salvează Sperietoarea de ciori

După plecarea celor patru, Dorothy a simțit că îi este foame. S-a dus la dulap, și-a tăiat niște pâine și a uns-o cu unt. I-a dat și lui Toto să mănânce din ea. Apoi a luat o găleată de pe raft, a mers cu ea la pâraiașul scânteietor din apropiere și a umplut-o cu apă limpede.

Toto a alergat spre copaci și a început să latre la păsările care stăteau pe crengi. Fetița s-a dus după el ca să îl ia înapoi și a văzut fructele delicioase care atârnavă de sus. Și-a adunat câteva, gândindu-se că erau tocmai ceea ce își dorea pentru micul dejun.

Întorși în casuță, ea și Toto au băut din apa rece și proaspătă adusă de la pârau, apoi Dorothy a început să se pregătească pentru călătoria lor către Orașul Smaraldelor.

Copila mai avea doar o singură rochie, dar se întâmplase ca aceasta să fie curată. Atârna de un cuier, lângă patul ei. Era croită dintr-o pânză în caro-

uri albe și albastre. Chiar dacă albastrul se decolorase de la atâtea spălări, era totuși o rochie frumoasă.

Dorothy s-a spălat cu grijă, s-a îmbrăcat cu rochia cea curată și și-a pus pe cap boneta roz de soare. A luat un coșuleț și l-a umplut cu pâine din dulap, așezând deasupra ei un șervet alb. Apoi s-a uitat cu luare-aminte la picioarele ei. Pantofii îi erau tare vechi și uzați.

— Cu siguranță că nu-mi sunt de ajutor într-o călătorie atât de lungă, Toto, spuse ea.

Cățelul se uită în sus, la chipul fetiței, cu ochii lui mici și negri. Apoi dădu din coadă pentru a arăta că înțelege ceea ce îi spune.

Chiar în acea clipă, Dorothy văzu pe masă pantofii de argint care aparținuseră Vrăjitoarei din Est.

— Mă întreb dacă îmi vin, îi spuse ea lui Toto. Cred că nu am cum să îi stric. La cât am de mers, ar fi tocmai ce îmi trebuie.

Își scoase vechii pantofi de piele și îi probă pe cei de argint. Îi veneau atât de bine, încât ai fi zis că au fost făcuți anume pentru ea. La urmă, luă coșul în mână și zise:

— Haide, Toto! Mergem în Orașul de Smarald! O să îl întrebăm pe marele Oz cum să ne întoarcem în Kansas.

Apoi închise ușa, o încuie și puse cu grijă cheia în buzunarul rochiei. Astfel, cu Toto mergând în urma ei, porni la drum.

În apropiere se vedeau mai multe poteci, dar nu îi luă mult până ce o găsi pe cea pavată cu cărămidă galbenă. Nu după mult timp, se pomeni

mergând iute spre Orașul de Smarald.

Pantofii de argint sunau vesel pe dalele tari și galbene. Soarele strălucea frumos peste tot ținutul iar păsările cântau fermecător. Dorothy nu se simțea nici pe departe atât de rău pe cât s-ar putea simți o fetiță care fusese luată brusc din propria ei țară și adusă în mijlocul unui ținut străin.

Pe măsură ce înainta, era uimită să vadă cât de frumos arată peisajul din jurul ei. Pe marginea drumului erau garduri îngrijite, vopsite într-o nuanță delicată de albastru, iar dincolo de acestea se întindeau câmpuri întregi de cereale și de legume. În mod sigur, Munchkinienii erau fermieri pricepuți, capabili să cultive pământul și să obțină recolte bogate.

Din când în când, întâlnea în drum câte o casă. Oamenii ieșeau afară ca să o privească și să i se încline în timp ce trecea pe lângă ei. Toată lumea știa că fetița fusese cea care o făcuse pe vrăjitoarea cea cumplită să dispară și îi eliberase, astfel, din robie.

Pentru Dorothy, casele ce aparțineau locuitorilor acestui ținut aveau o înfățișare ciudată. Erau rotunde la bază iar deasupra li se întindea o cupolă mare, în chip de acoperiș. Toate erau vopsite în albastru deoarece, în această țară din Est, albastrul era culoarea preferată.

Spre seară, Dorothy începu să se simtă obosită după lunga ei călătorie. Tocmai se întreba unde își va petrece noaptea, când ajunse la o casă ceva mai mare decât celelalte. Pe pajiștea verde din fața ei dansau mulți bărbați și femei. Alături, cât

puteau ei de tare, le cântau cinci lăutari și cu toții erau cât se poate de veseli. În apropiere stătea așezată o masă mare, încărcată cu fructe, nuci, plăcinte, prăjituri și alte bunătăți.

Oamenii o primiră pe Dorothy cu prietenie. O invitară la cină și îi spuseră că poate petrece noaptea acolo, căci aceasta era casa unuia dintre cei mai bogați Munchkinieni din țară. Prietenii lui erau adunați cu toții acolo pentru a sărbători eliberarea din robia vrăjitoarei celei rele.

Dorothy avu parte de o cină copioasă, servită chiar de bogatul Munchkinian, al cărui nume era Boq. Apoi se așeză pe o canapea și începu să îi privească pe oameni cum dansează.

Când Boq îi văzu pantofii din argint, îi spuse:

— Trebuie să fii o mare vrăjitoare.

— De ce spui acest lucru? îl întrebă fata.

— Pentru că porți pantofi din argint și pentru că ai ucis-o pe vrăjitoarea cea rea. Unde mai pui că rochia ta este albă, și doar vrăjitoarele poartă veșminte albe.

— Rochia mea este în carouri albastre și albe, îi arătă Dorothy netezind cutele în care se strânsese materialul.

— E frumos din partea ta că o porți, mărturisi Boq. Albastrul este culoarea Munchkinienilor, iar albul este culoarea vrăjitoarelor. Noi știm astfel că tu ești o vrăjitoare care ne arată prietenie.

Dorothy nu știa ce să mai spună, căci toți oamenii păreau să o creadă vrăjitoare. Dar ea știa foarte bine că nu e decât o fetiță obișnuită, ajunsă din întâmplare într-un ținut bizar și îndepărtat.

Când o cuprinse oboseala, Boq o conduse în casă. Aici îi arătă o cameră cu un pat frumos, îmbrăcat în cearșafuri din pânză albastră.

Dorothy dormi dusă până a doua zi dimineața, cu Toto ghemuit pe un covor albastru, lângă ea.

Când se trezi, luă un mic dejun sățios și privi un Munchkinian mititel care se juca cu Toto. Îl trăgea de coadă, cânta și râdea într-un fel care o distra foarte mult pe copilă. Toto era o ciudățenie pentru toți acei oameni, căci ei nu mai văzuseră vreodată un câine.

— Cât de departe este Orașul de Smarald? Întrebă fata.

— Nu știu, îi răspunse Boq grav. N-am fost niciodată acolo. E mai bine ca oamenii să stea departe de Oz dacă nu au vreo treabă cu el. Dar ce știu este că ai de parcurs un drum lung până la Orașul de Smarald. Îți va lua multe zile ca să ajungi acolo. Aici, țara este bogată și plăcută la privit. Dar o să ai de trecut prin locuri sălbatice și primejdioase înainte să ajungi la capătul călătoriei.

Vorbele lui o îngrijorară puțin pe Dorothy, dar ea știa că doar marele Oz ar putea să o ajute ca să ajungă din nou în Kansas. Așa că hotărî, plină de curaj, să nu se mai întoarcă din drum.

Își luă rămas bun de la prietenii ei și porni din nou pe cărarea din cărămidă galbenă.

După ce merse câțiva kilometri, se opri ca să se odihnească puțin. Se cățăără pe gardul de lângă drum și se așeză pe el. Dincolo de gard era un lan mare de porumb și acolo, nu departe de ea, văzu o Sperietoare de ciori. Era cocoțată sus, pe un

par, ca să țină păsările departe de porumbul copt.

Cu bărbia sprijinită în mână, Dorothy se uita gânditoare către Sperietoare. Capul acesteia era făcut dintr-un sac mic, umplut cu paie. Ochii, nasul și gura îi fuseseră pictate pe față iar pe cap avea așezată o pălărie albastră, veche și ascuțită, care aparținuse cândva unui Munchkinian. Un costum albastru, uzat și decolorat, umplut și el cu paie, închipuia corpul. Peste picioare avea trase niște cizme vechi, cu vârf albastru, cum purta fiecare bărbat din ținut. Silueta aceasta avea spatele înfipt într-o prăjină și stătea ridicată deasupra porumbului.

În timp ce Dorothy cerceta cu atenție fața pictată a Sperietoarei, rămase uimită să vadă că aceasta îi face încet cu ochiul. La început se gândi că trebuie să se fi înșelat, pentru că niciuna dintre sperietorile din Kansas nu clipise vreodată. Dar, în curând, silueta aceea dădu din cap către ea într-un mod prietenos.

Copila coborî de pe gard și se duse la omul cel împăiat, în timp ce Toto alerga în jurul parului și lătra de zor.

— Bună ziua! îi spuse Sperietoarea, cu o voce destul de răgușită.

— Tu ai vorbit? întrebă fata, cât se poate de mirată.

— De bună seamă, îi răspunse Sperietoarea. Ce mai faci?

— Sunt destul de bine, mulțumesc, îi răspunse politicos Dorothy. Dar tu?

— Eu nu sunt prea bine, îi spuse omul din paie,

zâmbind. Este foarte plictisitor să stau aici co-coțat, zi și noapte, ca să sperii ciorile.

— Dar nu poți să te dai jos? vru să știe Dorothy.

— Nu, pentru că această prăjină îmi este înfiptă în spate. Dacă ai putea să mă dai jos, ți-aș fi foarte recunoscător.

Dorothy își întinse brațele, îl apucă cu grijă și îl ridică de pe prăjină. Fiind umplut cu paie, îl simți destul de ușor.

— Îți mulțumesc foarte mult! îi spuse omul cel împăiat când se văzu așezat pe pământ. Mă simt ca nou acum.

Dorothy era nedumerită, căci i se părea cât se poate de straniu să audă un om umplut cu paie că vorbește. Pe deasupra, îl mai și vedea înclinându-se și mergând alături de ea.

— Tu cine ești? o întrebă Sperietoarea după ce se întinse și căscă, și încotro mergi?

— Numele meu este Dorothy, îi spuse fata, și mă duc în Orașul de Smarald, ca să-l rog pe marele Oz să mă trimită înapoi în Kansas.

— Unde e acest Oraș de Smarald? Și cine este Oz? se interesă mai departe omul de paie.

— Păi, nu știi? îi răspunse copila, surprinsă.

— Nu. Se pare că nu știu nimic. Vezi tu, eu sunt împăiat, așa că nu am creier, îi răspunse el cu tristețe.

— Vai! Îmi pare nespus de rău pentru tine, îl compătimi Dorothy.

— Crezi că, dacă aș merge cu tine în Orașul de Smarald, marele Oz mi-ar da și mie niște creier?

o întrebă el întrezărind o speranță.

— Nu știu, îi răspuse fetița, dar poți veni cu mine. Iar dacă Oz nu-ți va da creier, măcar situația nu o să fie mai rea decât este acum.

— Chiar așa, îi dădu dreptate Sperietoarea. Vezi tu, i se destăinui mai departe, nu mă deranjează dacă mi se împăiează picioarele, brațele și trunchiul. În acest fel, nu mă pot răni. Nu-mi pasă dacă cineva mă calcă pe degetele de la picioare sau mă înțepă cu un ac, pentru că eu nu simt. Dar nu vreau ca oamenii să îmi spună ca sunt prost. Iar dacă în capul meu rămân paie în loc de creier, cum aş putea să știu vreodată ceva?

— Înțeleg cum te simți, îi spuse copila, căreia îi părea cu adevărat rău pentru el. Dacă vii cu mine, îl voi ruga pe Oz să facă tot ceea ce poate pentru tine.

— Îți mulțumesc, îi răspuse omul de paie, recunoscător.

Se întoarseră la drum. Dorothy îl ajută să treacă peste gard și porniră spre Orașul de Smarald, mergând pe cărarea din cărămidă galbenă.

La început, lui Toto nu i-a convenit că omul cel împăiat îi însoțește în călătorie. L-a mârâit neprietenos și l-a mirosit îndelung, ca și cum ar fi bănuit că ar ascunde un cuib de șobolani în paiele dinăuntru.

— Nu trebuie să îl iei în seamă pe Toto, îi spuse Dorothy noului ei prieten. Nu s-a întâmplat niciodată să muște.

— Nu mi-e frică, îi răspuse Sperietoarea, căci nu-mi poate strica paie. Și lasă-mă să-ți duc

coșul! Nu mă deranjează, pentru că eu nu pot obosi. Îți voi spune un secret, continuă el mergând mai departe. De un singur lucru îmi este frică pe lumea asta.

— Și care este acela? întrebă Dorothy. Cumva fermierul Munchkinian care te-a făcut?

— Nu, un chibrit aprins, i se destăinuie Sperietoarea.